

Jeg er således ikke i tvivl om, at Danmarks interesser er bedst varetaget gennem et helt og fuldt medlemskab af EU, ligesom jeg heller ikke er i tvivl om, at reformtraktaten er nødvendig. En folkeafstemning skal altså ikke afklare en tvivl hos mig eller andre politikere om, hvad der er det rigtige for Danmark, men derimod sikre den demokratiske soliditet i det europæiske projekt og Danmarks fremtidige muligheder for at spille en mere central rolle end nu.

Betydningen af den direkte folkelige inddragelse i netop EU-samarbejdet via folkeafstemninger har jeg jo heller ikke været alene om at fremhæve på tilhængersiden. Det gjorde bl.a. statsministeren, også i sin grundlovstale så sent som i 2005. Netop denne kendsgerning har selvfølgelig været en selvstændig bidragyder til at skabe nogle forventninger hos mange om at kunne komme til stemmeurnerne i denne sag. Det er jo altså sådan, at skuffede forventninger ikke er værd at samle på. Faktisk kan netop skuffede forventninger trække en aldeles negativ rente, som kommer på regningen, når vi skal af med forbeholdene ved kommende afstemninger. Den samlede regning kan til den tid blive så dyr, at vi slet ikke kan komme af med forbeholdene i mange år fremover. Det er en høj pris at betale for at undgå en afstemning, som jeg efter min bedste vurdering mener, vi bør kunne vinde.

Netop fordi der er så store opgaver, som kun et forpligtende europæisk samarbejde kan løfte, og netop fordi relativt store befolkningsgrupper uvilkårligt vil være uenige i en del af de beslutninger, som de er nødt til at bøj sig for, er det så betydningsfuldt med den folkelige forankring. Vi skal altså ikke diskutere, om vi skal have EU til at træffe vigtige beslutninger, men hvad beslutningerne skal gå ud på. Akkurat som vi i dag har det med Folketinget og byrådene ude omkring, sådan skal vi have det ikke bare her i Danmark, men over hele Europa med EU. Den folkelige legitimitet er forudsætningen for en holdbar implementering. EU's langsigtede perspektiv som ramme for beslutninger, der kan blive respekteret af folkeslag i ikke mindre end nu 27 forskellige lande, er afhængig af det.

Se, dette er mit synspunkt. Endnu før regeringen og min daværende folketingsgruppe havde taget stilling til spørgsmålet, havde jeg offentliggjort mit standpunkt med en bemærkning om, at jeg loyalt ville følge deres konklusion, når de engang nåede frem til en. Dette har været min position før, under og efter valget, og derfor

stemmer jeg naturligvis også i dag i overensstemmelse hermed.

Kl. 17:55

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Tak til ordføreren. Hr. Klaus Hækkerup.

Kl. 17:55

(Privatist)

Klaus Hækkerup (S):

Baggrunden for den reformtraktat, vi behandler i dag, er bl.a., men ikke udelukkende, foranlediget af udvidelsen af EU fra 15 til 27 medlemmer; en glædelig udvidelse, som ligger i forlængelse af den målsætning, jeg altid har følt vi havde med EU, helt tilbage fra jeg stemte ja til dansk indtræden i Den Europæiske Union, som dengang hed EF.

Men sådan en udvidelse til 27 medlemmer giver selvfølgelig behov, som det også er nævnt i dag, for flertalsafgørelser. Men udvidelsen bør også give anledning til andre overvejelser, f.eks. om EU skal beskæftige sig med alle de emner, EU efterhånden beskæftiger sig med; om ikke mangfoldighedernes Europa er et Europa, hvor man koncentrerer sig om det væsentlige i EU og bevarer en stor grad af selvbestemmelse i nationalstaterne, således at man decentraliserer en væsentlig del af kompetencen.

Grundlaget herfor kunne være et kompetencekatalog af den slags, som den nuværende statsminister tidligere har foreslået. Det er imidlertid ikke indeholdt i traktaten. Der er ikke tænkt en eneste tanke i traktaten om, at man bør decentralisere, om at man bør lade de mange nationalstater klare en del af regelfastsættelsen inden for deres egne områder. Traktaten er derfor ikke fyldestgørende, og den er ikke et grundlag for at bygge et Europa, der gør, at man bevarer en høj grad af selvbestemmelse.

Javel, kan man så spørge, kan vi så ikke bruge EU-samarbejdet til at sikre danske interesser i udlandet? Kan vi regne med EU, når det virkelig kniber? Det fik vi en prøve på i 2005-06, hvor Danmark blev kastet ud i sin største udenrigspolitiske krise siden Murens sammenbrud, den såkaldte Muhammedkrise.

Jeg behøver næppe repetere krisens forløb voldsomt detaljeret. Den startede med, at vi havde en offentliggørelse af tegningerne i Jyllands-Posten i september måned, så et forløb hen over oktober med trusler mod tegnerne. I december blev der udlovet en dusør for at dræbe profet-tegnerne, og midt i januar blev der opfordret til boykot af danske varer.